

NYIREGYHÁZA.

Társadalmi hetilap. — Megjelenik minden esütörtökön.

Előfizetési ára:	Felelős szerkesztő:	Társ-szerkesztő:	Hirdetéseket és előfizetéseket
Egész évre 5 frt — kr.	Dr. Prok Gyula. Sztempák Jenő.		elfogad a kiadó-hivatal: Nyiregyházán,
Fél évre 2 frt 50 kr.			iskola-utca 13-ik szám.
Negyed évre 1 frt 25 kr.	Kiadó-tulajdonosok: a szerkesztők.		Egyes szám ára 10 krajczár.

Beniczky ur és barátai.

Mikor Nyiregyháza városképviselő-testületének legutóbbi közgyűlésén a negyvennyolcadiki nagy események ötvenéves évfordulójának megünneplésére vonatkozó javaslat napirendre került, felállott Beniczky Miksa, Nyiregyháza városának volt országgyűlési képviselője és kijelentette, hogy miután „ő és barátai“ a nagy nemzeti ünnep megünneplésének módozatai felett még nem tanácskoztak és ne. határoztak, ő az előterjesztett programra a saját „és barátai“ nevében „nem nyilatkozik.“ Igen is: nem nyilatkozik!

Hát ennek a nagyfontosságú kijelentésnek így szárazon elmondva, semmi különös jelentőséget nem tulajdonítanak. Sem a negyvennyolcadiki események, sem az azok évfordulójának Nyiregyházán miként leendő megünneplése, nem vesztettek volna jelentőségükben azzal, hogy Beniczky Miksa ur a saját „és a társai“ nevében nyilatkozik-e róluk, vagy sem

Hanem Beniczky ur még meg is indokolta, bár először elburkoltan, később azonban nyíltan is, hogy miért tulajdonít ő fontosságot annak, hogy ebben a kérdésben „az ő és barátai“ nevében azt a kijelentést a képviselő-testület közgyűlésén megtegye. — Indokolta pedig azzal, hogy „ő és barátai“ a negyvennyolcas és függetlenségi pártnak a hívei, tehát annak a pártnak, amelynek szerinte

— és talán „barátai“ szerint — egyedül van joga ahhoz, hogy a negyvennyolcadiki események ötvenéves évfordulóját megünnepeljék, tehát a megünneplés módozatairól is tanácskozzanak és határozzanak.

Ezzel indokolta Beniczky ur „a saját és barátai“ nevében azt, hogy miért nem nyilatkozik ő „a saját és barátai“ nevében, a képviselő-testület elé terjesztett megünneplési módozatokról.

Igaz, hogy Beniczky ur előrebocsátotta azt, hogy a közgyűlés termében politikával foglalkozni, a tárgyalásba politikai szempontokat elegyíteni nem akar; talán éppen ezen feltett szándékának a következménye volt az is, hogy „barátai“-t nem „párthívei“-nek nevezte; — ámde mikor kijelentette, avagy talán csak kiköttantotta, hogy a negyvennyolcadiki események megünneplésére ők: „ő és barátai“ vannak hivatva, és hogy „ő és barátai“ nem tanácskoztak és nem határoztak még ebben kérdésben, ezzel nemcsak beismerte, hanem kifejezetten be is vallotta azt, hogy Beniczky ur és barátai a negyvennyolcadiki események megünneplését egy politikai párt kiváltságának tekintik, és az emlékünneppet Beniczky ur és barátai mint egy politikai párt ünnepét kívánták volna megülni!

Valóban szerencse, hogy Nyiregyháza város közgyűlési termében ez a

felfogás, ez a kinyilatkoztatás nem maradt válasz nélkül, nem maradt megtorlatlanul.

Nemcsak a különböző politikai pártokhoz tartozó felszólalók tagadtak meg minden Közösséget a Beniczky ur által „az ő és barátai“ részéről nyilvánított felfogással, — de ráczáfolt Beniczky urra és „az ő barátai“-ra a közgyűlés tagjainak általános megbotránkozása is a felett, hogy ilyen czélzatu, ilyen indokból eredő, ilyen kicsinyes, ilyen szűk látókörű felszólalás Nyiregyháza város közgyűlés termében elhangzathatótt.

Megérthették abból Beniczky ur és barátai, hogy amint a negyvennyolcadiki vívmányok nem egy politikai párt, hanem az egész nemzet érdeme, ép úgy ezen nagy események emléke sem egy politikai párté, hanem az egész nemzeté!

Megérthették és megtanulhatták Beniczky ur és barátai, ha eddig megérteni és megtanulni nem akarták, hogy a negyvennyolcadiki események emlékezte nem olyan töké, amely egy politikai párt politikai czéljainak előmozdítására állana az ő rendelkezésükre.

Ez a kegyeletes emlékezet az egész nemzeté, az egész magyar társadalomé. Közkincsünk ez mindnyájunknak, akik magyaroknak valljuk magunkat, — s amelyet aprópénzre felváltani sem Beniczky urnak, sem az ő barátainak nincs joguk.

A „NYIREGYHÁZA“ TARCZÁJA.

Krónika.

(Február.)

Apró bajok, gondok között
Töltjük időnket el mi,
Apró bajokról érdekest
Ki tudna énekelni?

Koboz belé se fogna tán,
Az énekes gavallér:
Hát kezdem én . . . van nálam is
Hideg vér s tiszta gallér.

Ó szent hidegvér! szörnyű kár,
Hogy úgy hozomra, kapszra
Látszol s ellízlans hirtelen,
Mikor szorul a kapeza.

Hej? jó soká szorult pedig
Lábán komisz parasztnak,
Hogy még ilyesmi is lehet,
Mit tudta azt a gazdag?!

Volt itt-amott még eszima is,
De már fagyot nem érez,
S lerántott eszima, kapeza mind
Repül az ur fejéhez.

Egyrészt fogak csikorganak,
Másrészt fogak vaczognak,
Mondják a látványt sok helyen
Természetes dolognak.

Baj, baj . . . de félni, jó urak,
S szaladni fel Budára:
Nem ezt tanítja hős Szabolcs . . .
Vessen ki-ki magára!

Kis pincinek, véletlenül
Farkára ha taposnak,
Dobnak, ha mindjárt csontot is,
A drága aranyosnak.

Ne sérts jogot, pislogva már
Bitóra, meg deresre,
Ne bántsá a sajtót, milliök
Csapunk ezért veresre!

Szép márcziusnak idusát
Ha ünnepelni készül,
Ne ünnepelje a magyar
Hátrálva nagy vitézül.

De ünnepeljen kétszer is,
Előbb a „Talpra magyar“-ral,
Aztán az „Elfogadjuk“-ot
Diesérje háladalall!

Igy lesz a kecske jól lakott,
S káposzta így marad meg,
Mindent megadhatsz gondtalan,
Csak jómagad ne add meg!

Azt zúgtad úgy is színtelen
A sok farsangi bálon,
Hogy „nem hagyod magad“ „so-se
Ha!unk meg“ — väll a válon.

Álom csak álom . . . vége van,
Im itt a másnaposság.
Vár, vár a leány, de küszöbét
Hajh! nem sokan tapossák.

Elementek a színészek is,
— Bórit mindenki óvja —
S nem jön helyükbe senki más,
Hanem ha fecske, gölya.

Tavasza jár s az ember úgy
Örül, hogy újra kinn van.
Élünk, — a helyzet képe ez
Minátunk, Tirpakingban!

Nem politika a negyvennyolcas eseményeknek emlékünnepe. Több az annál! Nagyobb, szentebb!

Ezt tanulják meg Beniczky ur és barátai, ha még eddig nem tudták!

Közügyek.

— **Képviselőtestületi közgyűlés.** Nyiregyháza város képviselőtestülete a múlt pénteken délután tartotta meg február havi rendes közgyűlését a városháza nagytermében. A 20 pontból és a szokásos „Esetleg más tárgyak”-ból álló tárgysorozat tárgyai közül azonban mindössze 11-et tárgyaltak le. A helybeli gyógyszerészek által a szegényjogon kiadott gyógyszerekről szóló számlák megállapítása tárgyában leérkezett alispáni határozat tudomásul vétele és a számlákban feltüntetett összegek kiutalása után a közgyűlés az 1896-ik évi kiírásmadáskorra hozott törvényhatósági határozat és az erre betherjesztett tanács határozati javaslatban foglaltak tanulmányozására kiküldött bizottság jelentése kerül tárgyalás alá. Többek hozzájárulása után, kiknek felszólalásai a körül forogtak, hogy a vármegyei határozat és az arra adott jelentések tanulmányozás czéljából kinyomtatassanak és szétosztassanak-e a képviselőtestület tagjai között, avagy a bizottság javaslatahoz képest fogadtassék el a tanács határozati javaslata, nagy többséggel a kinyomtatást mellőzte és a tanács határozati javaslatát elfogadta a közgyűlés. A kóutak tisztánartására vonatkozólag szintén a tanács javaslatának elfogadásával a vármegye által kívánt sárkaparó gépek beszerzését mellőzendőnek találta a közgyűlés is a székessővárostól kapott azon értesítés alapján, hogy ezek a gépek csak teljesen síma, egyetlenes burkolaton (aszfalt stb) használhatók. A „Rézveznyárság” villamos és közlekedési vállalatok számára” című budapesti czég által Nyiregyháza létesítési szándékait villamos vasútra vonatkozó kereskedelemügyi miniszteri leirat folytán a tanács javaslatához képest a terület-használati szerződés pontozatainak megállapítása czéljából a tanács kebeleiből kiküldött bizottsághoz a képviselőtestület tagjai közül *Somogyi Gyula, Halasi János és Imre János* küldöttek ki. *Lichtmann Deszö* és *Törzsy*

Kálmán lakosítás iránti kérvényt a szokásos díjak mellett a képviselőtestület kedvezőleg intézte el. A Hatzel Márton féle alapítvány kamatait, mint igazolt vérszerinti rokonoknak *Liha Bertalan* selmezbányai VIII. oszt. és *Láczai Imre* egri V. oszt. tanulóknak adták ki s egyidejűleg az alapító levél szövegének megállapításával a jogügyi bizottságot bízták meg. Az 1848-iki események félévszázados évfordulójának megünneplése tárgyában előterjesztett s lapunkban annak idején részletesen ismertetett programot egész terjedelmében elfogadták s keresztül vitelével a tanácsot bízták meg. Elfogadták ezután névszerinti szavazás mellett 12 szótöbbséggel a tisztviselői nyugdíj alap létesítése tárgyában alkotott szabályrendeletet a törvényhatóság által kívánt módosításokkal. Végül az idő előhaladottsága miatt tárgyalás alá vettek a 250,000 forintnyi italméresi kártalanítási kötvények feloldása és a Kotrány János és neje jogföld átírására vonatkozó tanács előérjesztéseket, de csak azért, hogy konstátálhassák, hogy e kérdésekben a közgyűlés nem határozatképes, s így azok a jövő közgyűlésre napirendjére tűzettek ki. Még két interpelláció hangzott el. Az egyiket *Mészáros János* intézte a polgármesterhez, panaszolva, hogy az adó végrehajtások a városban megkezdődtek és nála is foglalás eszközöltetett. A polgármester e kérdésre, mint nem a közgyűlés elé valóra, érdemlegesen nem válaszolt. A másikat *Miköz József* intézte a polgármesterhez a városi szegélyvényesek ruházatának szállítására és a Kovács és lakatos munkálatokra vonatkozó árjelteknel állítólag elkövetett szabálytalanságok miatt. A polgármester felvilágosította az interpellálót, hogy mindkét kérdés bevezés alakjában a közgyűlés elé kerül, akkor lesz módjában a képviselőtestületnek feleltük határozni. Az interpellálók a kapott feleletek kiigélték.

— **Szabolcsvármegye közigazgatási bizottsága** március havi rendes ülését mához egy hétre, március 10-én délelőtt tartja meg a vármegyeháza kistermében.

— **Nyiregyháza város képviselőtestülete,** mint értesülünk, a múlt pénteken délután tartott közgyűlésről lemaradt, valamint több új közgyűlési tárgy elintézése czéljából március havi rendes közgyűlését a jövő héten kedden, március 8-án tartja meg.

Verescsagin „Napoleon-cziklusa.”

A művészek tükürt tárnak a m. t. publikum orra elé, mely azonban nem olyan, mint a többi közönséges tükör, mert az innen visszaverődő sugarak más színben tüntetik föl a lételet harszó tömeget. Mindenkit szebbnek, jobbnak, tőkeletesebbnak mutat e síma lap, mint a milyen az életben valóban. E tükörbe nézvést még a rablógyilkos vonásaiban is van valami fölemelő, még a hazaáruló arca sem teljesen emberietlen, már t. i. ha ez a művész szándék-lata.

Aki azonban így jellemzi a művészetet, arra nagyon könnyen rálehetne fogni, hogy az egész dologt svindlinek, szemfényvesztések tartja. Határozottan van benne valami köklerség, mert aki velem olyat akar elhittetni, ami nem igaz, az bizonyára csaló.

„Art pour l'art!” „A művészet magamagáért létezik.” „Hogy gyönyörködtessem!” Így kiáltanak föl az egyik oldalról a művészetet védelmező pedáns professorok és megpedeszebb iskolakönyvek. A másik csoport — a melynek azonban szintén a művészetért fáj a feje — gunyosan mosolyog mindenre és fensőbbeséggel így szól: „Igy köll megjavítani a romlott emberiséget!”

Akad aztán egy harmadik csoport, amely szerfölött naiv dolognak tartja az emberiséget szép, fölemelő példákkal megjavítani. Tőkeletesbűl és czélunk — mondják — de mi drasztikus, hathatósabb eszközöz

nyulunk, nem hízélgő módon mutató tükürt tartunk a szemléldők elé, hanem igazít. Ettől talán nem fognak kibőböldödni az emberi arcok, sőt némelyek ugyan csak hosszúra fognak nyulni, de mi épen ezt akarjuk. Irtozzanak vissza, döbbenjenek meg önmaguktól azok, kik ráismertek a tükörben fotográfiájukra, sőt ha megutálják magukat, az sem lesz baj, így magukba szálnak és talán megjavulnak.” A veristák mottója ez.

Ennek a gárdának egyik athleta alakja Verescsagin. Bemutatja főstményein a legverengőbb vadállatot: az embert. A világ őszes autoocrata és syncerata uralkodóit rá kellene venni, hogy együttesen vizsgálgassák Verescsagin képeit huzamos ideig és ha mindnyájan megértették a mester intencióit, gyűljenek össze és tartsanak kongresszust. Ennek a gyűlésnek első határozata csakis az általános lefegyverkezés lenne. Verescsagin erről, azt hiszem, szilárdul meg van győződve.

Verescsagint sokan megtámadták, mert Napoleon igyekezett lerántani arról a magas piederstől, hová az eddig létezett legnagyobb hadvezérek és államférfiak egyikét maga a bámoló és bámolni szerető világ emelte. — Ezért találják némelyek visszatetszőnek a Napoleon-cykliis egyes képeit. Ha Socrates mutató társaságban mámoros arccal, kezében boros pohárral próbálná valaki ábrázolni, okvetlenül kinevetés lenne osztályrésze. Pedig talán megtörtént egyszer-másszor, hogy Xántippe is házsártosabb modorban lépett föl s így az öreg kénytelen volt valami

Reggeli öt órákor.

Hogy a „czocizisták” révén jó ideig Szabolcsvármegye és az itteni állapotok és mozgalmak foglalkoztatták az ország közvéleményét, természetesen különös figyelműre méltattak bennünket a fővárosi hírlapok is. És pedig nemcsak a napi lapok, hanem a ritkábban megjelenő és inkább szépirodalmi lapok is.

Sajnos azonban, hogy ebben a kiténtetésben, mint rendezes, most sem sok volt a közönet.

Sajtságos, hogy épen az időszaki sajtó munkásai, akiknek egyik legfőbb feladatuk olvasóközönségüknek hí és helyes információlna, épen azok fordítanak olyan kevés gondot értesüleik megbízhatóságára.

A szocialista mozgolódásokról szóló tudósításoknál is a legnagyobb része annyira túlzott s nem egyszer teljesen alapatlan volt, hogy aki azokból akarta magát tájékoztatni a szabolcsmegei állapotokról, aligha becsülte többre az itteni élet- és vagyonbiztonságot a Kréta-szigetbelieknel.

Ámbár az is lehet, hogy a kretai állapotok is csak a sajtó-tudósítások közvetítésével voltak olyanok.

Mint megtörtént tényeket hallottuk elbeszéli többektől, akik az elmúlt hetekben az ország más vidékein, vagy Budapesten megfordultak, hogy ismerőseik egészen elcsudálkoztak látásukon, hogy még életben, erőben és egészségben látják őket.

És ami a legszebb a dologban, a fővárosi sajtó leküldött tudósítóit, — akik pedig maguk is nagyot neztek, mikor a vármegyei tapasztalt és a híresztelésekhez képest nagyon is csöndes, ámbár épenséggel nem rendes állapotokat látták, — nemhogy azon igye eztek volna, hogy az ország közvéleményét megnyugtassák és lapjaikat híven informálják, hanem még ők szenezték ki legjobban a vészhiereket. Ambátor hiszen ennek is meg van az a magyarázata, hogy őket sem azért küldték le, hogy valami ujat, valami szenzációt ne találjanak.

Ez azonban még csak hagyján. Kiheverti Szabolcsvármegye a „czocizisták” mozgalma a szenzáció kereső újsághírek daczára is.

Hanem az itt járt tudósítók meg más módon is tetézik közönlönyű tudósításukat. Itt jártukból kifolyólag egyik-másik lapban elő-

szórakozás után nézni. — Sokrates mindenestere több napot töltött el életben gondolkozással és töprengéssel, mint lupulással, tehát tudósnak képzeli el mindenki és nem részeges korhelynek. Épen ugy Napoleon sem volt életének nagyobb részén keresztül orráig burkolódzva, de kérem szépen azt mondják hogy télen nem igen van kánikula, még Muszkaországban sem. A bundáért tehát ne poruljuk ki a Verescsagin nadrádját.

De ez mind csak külsőség. Napoleont szivtelennek és kegyetlennek mutatja, az a kép, melynek czime: „*Elfogva, agyonlőve.*” Három kiéhezett, szenvedéstől egészen apathikus, rongyos, összeszebelt orosz parasztot czipelnek a katonák Napoleon elé.

— Volt náluk fegyver?

— Volt.

— Agyon kell őket löni!

A szánalmas alakok még fokozzák ezt a dráki verdiket, de hiába, meg kell gondolni azt is, hogy a háboru nem háborusdi. Inkább az a három orosz haljon meg, akik ugyan eddig még nem vettek Napoleonnak semmit, de véthetnének, ha szabadon bocsátva, lelőnének néhányat katonái közül.

Mikor Napoleon Moszkva égését bámulja, mintha saját szerencse csillagának elhamvadásától tűnődne. Erélyes hadvezérnek nem volna szabad ilyesmii fölött töprengeni, hanem cselekedni, intézkednie kellene. De nagyon is valószínű, hogy Bonaparte ily étenül nézte hosszasan azt a katasztró-

szerezzék megismertetni Szabolcs-
vármegyét olvasó közönségükkel. De ezt is
olyan bámulatos felületességgel teszik, hogy
bösszankodni sem érdemes ugyan miattuk
de tanulások lehet meríteni belőlük más-
nemű dolgainak alapságja felől is.

Legutóbb a „Uj Idők” mult vasárnapi
számában jelent meg Keve aláírással „Sza-
bolcs vezér unokái” czimmel egy ilyen kar-
colat-szerű ismertetés Nyiregyházáról.

Ha idegen, más megyebeli olvasó ol-
vassa el ezt a cikket, talán késpéznének
veszi minden mondatát, olyan bizalom keltő
őszinte hangon van megírva.

Hanem ha szabolcsmegyei, vagy épen
nyiregyházi ember olvassa, no az már csak
mosolyogni tud az egészen s legfeljebb ma-
gában gondol valamit.

A cikkekésének már az első mondata
mosolyt keltő, mikor azt állítja, hogy „Reg-
geli öt órákor érkeztem Szabolcsmege fő-
városába,” holott Nyiregyházára reggel öt
órákor sehonnan se érkezik vonat, első
vonatunk érkezési ideje is tul esvén a reggeli
hat órán. Ebből a reggeli öt órából vezet
aztán le Keve ur, hogy mert lefeküdni nem
volt érdemes, a szálloda ablakából nézegette
Szabolcs vezér unokáinak ebredését s az
első amit észrevett, az volt, hogy ezek az
unokái immár megbárátkoztak az aszfalttal
a hirdetési oszloppal és a villamos világítá-
sál, ami után csakugyan nem következhetik
egyébb a szocializmusnál.

Aztán leírja, hogy a tér üres volt. Csak
itt-ott ballagott keresztül rajta egy fekete
alak „nagy fodros gubában” (?) vállán fű-
részszel. (Ezek tehát a favágók lettek volna!)

Ezután megjelenti a talyigásokat. „A
jármű apró, kárpánázott hintó forma, csak
a kereke kettő és a lova egy; a kocsisok
izmos, deli legények, valamennyi áll a bakon (!)
és úgy röpünek elő, akár csak Trója előtt
az achaj hősök harczi szakereiken.” Majd
meglát egy óriás szubát, amelynek alja a
földet sörpölte, oldala pedig, mely vastag
baránybőr-prémrel több mezőre volt osztva,
a Flóra valóságos téli kertjét mutogatta.
Az ember görnyedezett a suba terhe alatt,
de meg is oly kevesen járt, hogy öröm
volt nézni.

— Ez az igazi magyar fajta — gon-
dolja magában Keve ur, különösen mikor a

nagy suba tulajdonosa a „Kölcsön Egyesület”
ép akkor megnyitl ajtójában tűnt el.

Közben benépesíti a teret trécselő kofák-
kal, karesu menyecskékel „kosárkával karju-
kon, vállukon kaczkias rókatoros mentével.”
„Olykor uri szán siklott csöngve-bongva
végig a téren, megállt egy fegyverbolt előtt,
a bundába temetkezett utas leszált és be-
sietett az ajtón.” (Bizonyosan mitrailleurssökkel
látta el magát a Keve ur agyában a szocia-
listák ellen!) Aztán deli legényt jelentet meg
a színen, a nyakára vetett mándíval, daru-
tollas kalappal fején, sarkanytos csizmával
lábán, fokossal kezében. A következő percz-
ben új meglepetés éri: korom fekete pari-
pán valóságos levante lovagol el az ablaka
előtt, „bársonyból való turti süveggel a fején
és csillogó asztráknak mentével vállán.”

Ilyen alakokat, ilyen jeleneteket lát és
örökít meg Keve ur Nyiregyházán reggeli öt
órákor, vagy mondjuk reggeli öt órától hatig,
vagy hétig.

És mikor mindezekben kigyönyörködte
magát, akkor dalutaja szót dúrta kezekkel
ábránd képeit, amiket Szabolcs vezér látott
unokáit alkotott, egy hozzá bekopogtató
nyiregyházi ismerősével, aki felvilágosítja,
hogy mindazok, akiket látott, akikben gyö-
nyörűsege telt: tír pákok.

Tír pákok az achaj harcsozkokhoz hasonló
talyigások. A nagy suba boldog tulajdonosa
„a tót kurátor” (!), a darutollas Gőndör Sán-
dor „a Vaczulik gazda fia,” a fekete paripás
levante, vagy mint ő nevezi „A holló pe-
jlovag,” a temetkezési vállalat vitéze.

Szabolcsvezér unokáit is megmutatja
ismerőse. Egy mellékutczából négyes sorban
vagy hatvan fekete gubás, sötét képű alak
kanyarodott ki, körülvéve esendörök csillogó
szuronyától.

— Ott mennek Szabolcs vezér unokái!
— mondja a nyiregyházi ismerős.

A menet a megyeháza (!) felé tartott!
fejezi be cikkekéskéjét-kellő hagulatkeltéssel
Keve ur.

Ilyeneket látotti, hallotti és tapasztalt,
Szabolcsvármegye fővárosában, Keve ur reg-
geli öt órákor, vagy mondjuk reggeli öt
órától hétig, vagy kilenczig.

Bizony bizony üdvösebb dolgot cselekedett
volna, ha azt az időt átáluszza!

Asszonyágok bálja.

Az ideai multságok legkiemelkedőbb mo-
zanata az a fényes bál volt, amely február
hó 26-án, szombaton este zajlott le a
„Korona” szálloda nagytermében.

Összeállott néhány, születésre és hiva-
tásra nézve egyaránt legelső uriaszony és
a megszokott sablonoktól eltérő, olyan fényes,
kedvelés és lelkes hangulatú táncmultságot
improvisált, amelynek aligha volt tanuja a
pompás szálloda ékes nagyterme.

Csupa jó ismerősök találkozója volt a
táncmultság. Innen a sokat emlegetett
kedélyessége. Az eseményekben szűkölködő
farsang minden hiányosságát akarta az uri
társaság feledtetni, s kifizetett olyan pompát
és pazar fényt, amelyből kitelt volna akár
3 rendes multság.

A régi híres szabolcsi táncmultságok
egy élő emléke elevenedett meg ebben a
szorosan családi jellegű bálban, ahol min-
denki jó ismerősként üdvözölte a másikat,
s ahol a jó kedv, pajzán kedély szabad
hullámzásának nem emleket torlaszokat az
idegenkedés ridég tekintetei.

A négyeseket 38, szebbnél-szebb asszony
és leány tette kiválóan élvezessé, s a villany
zöldes fénye nélkül is világos volt a nagy-
terem, midőn a fényes társaság a kellemes
emlékek egész legiójával hagyta el a mul-
tság színterét.

Ott voltak, asszonyok: Bogáti Bogáthy
Józsefné, dr. Dohán Józsefné, Elek Emálné,

Elek Lászlóné, Fördögh Dezsóné, br. Feritsch
Bertholdné, Ferenczi Béláné, Gencsy Samuné,
Harsányi Menyhértné, Jármy Mártonné, Jármy
Imréné, Jármy Miklósné, Jármy Andorné,
Jármy Gyulané, Jármy Lászlóné, Kállay
Andróné, dr. Kállay Rudolfné, Kállay
Györgyné, Koczok Lászlóné, Kundegreben
kapitányné, Lázár Kálmánné, László Imréné,
dr. Leóvey Elekné, Mikecz Dezsóné, Mezőssy
Gusztávné, Mezőssy Gyulané, Návay Imréné,
Okolicsányi Lajosné, Popp Györgyné, Scholcz
kapitányné, gróf Vay Adámné, gróf Vay
Tiborné, br. Wimmersberg főhadnagyné és
Ujhelyi Tamásné.

Leányok: Bogáthy Flóra, Jóna Andrea,
Jóna Mártha, Elek Sarolta, Elek Ilona, Elek
Anna, Elek Sarolta, Ferenczy Mártha, Har-
sányi Marsika, Harsányi Sarika, Horkecs
Aranka, Jármy Mártha, Jármy Ilonka, Jármy
Antónia, Jármy Paula, Kállay Sarolta,
Koczok Piroksa, Mezőssy Gizella, Molnár
Anna, Návay Erzsike és Ujhelyi Emma.

Hírek.

— Márczius 15. Mennél inkább közeledek
az 1848-iki nagy események 50 éves év-
fordulójának emlékünnepe, annál nagyobb
gondot okoz a rendező-bizottságnak az
ünneplés módozatainak végleges megállapítása.
Nyiregyháza város képviselőtestülete legutóbb
tartott közgyűlést, mint lapunk máss helyen
is megírjuk, elfogadta a Májerszky Béla
városi főjegyző által összeállított programot,
amely szerint delelőtt 8 órától 10-ig az
iskolákban tartanak az ünnepségek, 10 és
11 óra között a templomokban az ünnepi
isteniszteletek, 11 órákor a képviselőtestület
tart közgyűlést, amelyen dr. Fericska
Kálmán orsz. képviselő mond ünnepi beszé-
det; délután 3 órákor a városháza előtt lesz
a tulajdonképeni társadalmi ünnepély, amely-
nek folyamán adják át a nyiregyházi nők
a város részére készített díszlobogót, este
pedig a „Koroná”-ban közcacsora —, s a
városban általános kivilágítás rendezetnek.
A képviselő a további teendőket a tanácsra
bizta. — A tanács a hétfőn tartott ülésen
foglalkozott az ünnepély kérdéseivel s abban
állapodott meg, hogy az iskolai ünnepélyek
és az ünnepi isteniszteletek meztel.ása iránt
hivatalosan is átír az iskolák vezetőségeihez
és az egyházak lelkeszeihez. — A délutáni
ünnepély rendezésével Májerszky Béla fő-
jegyzőt, Báthly Barna tanácsost és Klein
István főmérnököt bizta meg. A kivilágítást
azonban, — minthogy magának a városháza
középső kiugró részének 500 villamos izzó-
lámpával való világitása 300 forintba és a
fogyasztandó áram árába kerülne. — előbb
megbizta Sztempák Jenő tanácsost, mint a
villamos-ügyek előadója, hogy a világitási
vállalattal érintkezésbe lépve, a költségek
lehető redukálását eszközölné ki. — A vil-
lamos világitási vállalat, illetve a Ganz és társ
czég helybeli építési irodája azonban a vilá-
gitás —, illetve az izzólámpák berendezését
nem volt hajlandó olcsóbban elvállalni, —
illetve 400 lámpát is — amennyi pedig a
tervezett „Éljen a haza” felirathoz és az
ablak-konturokhoz okvetlenül szükséges —
csak 260 forintért hajlandó berendezni. —
E miatt aztán a kedden délután ismét
összeült tanács azt határozta el, hogy a
rendező-bizottsághoz és a képviselőtestülethoz
azt a javaslatot terjeszti, hogy a kivilágítás
ejtessék el.

— Uj iparhatósági biztos. Dr. Meskó László
orsz. képviselő, iparhatósági biztos megbiza-
tásáról, amely tisztséget az ipartörvény életbe
lepte óta töltött be, elfogaltatása és a városból
gyakori távolléte miatt lemondott. A városi
tanács, mint elsőfoku iparhatóság a lemondást
a heten hétfőn délután tartott ülésében el-
fogadta és ugyanakkor iparhatósági biztosul
Hudák Károly tisztiügyészt, helyettesül pedig
Sexty Gyula városi tanácsost bizta meg.

fát, melynek jelentőségét mint lángeszű ember
igenis jó előre képes volt fölfogni. Talán
e pillanatban már látta magát lelki szemiel
azon az angol hajón, mely Szent-Ilona
szigete felé vitorlázott vele.

A hadsereg visszavonulását ábrázolja
az egyik kép a katonák élén Napoleonnal.
Az egész oly benyomást tesz az emberre,
mintha temetési menet volna s Napoleon
lenne pompes funéres egyik czifra ruhás
szolgája. Bizony nagyon szomorú kép ez és
impressziójában eléggé lesújtó, Napoleon
oroszsországi hadjárata súlyedésének legalsóbb
fokán mutatva be. Dehát Verescsagin nem
teletóriázik sokat, neki imponál ugyan Na-
poleon mint zseni, de ő azért egyszerűen
mint emberrel foglalkozik vele, s ha ezt
meggondoljuk, ismét Verescsaginnak van
igaza.

Lehetséges ugyan, hogy a nagy művészi
intencziójában van csipetnyi loyaltitás, igyek-
szik hazájának egykori ellenségét kissé lerán-
tani, hizelegvén ezzel a minden oroszok
egyikétől nem is lehet olyan rossz néven
venni. Ez az alattvalói hódolat nyilvánítás
azonban művészetének színvonalát csöppet
sem súlyesztá.

Tessék azokat a képeket egyszerűen a
verizmus szemüvegén keresztül nézni (egyik
főelárusító Zola, Paris Rue Bruxelles) így
aztán elfog oszlani az a homály, mely a
képeket egyelőre még a nézők többségének
szemei elől eltakarja.

Csongor József.

— **Tavaszi Márciussal együtt beköszönött a tavaszi időjárás is.** A téli kabátok, különösen napközben már erősen kívánkoznak lefele az emberek, hogy átmenjenek helyüket a könnyebb tavaszi felöltőknek. A tavasz ébredését azonban a poetákon kívül talán a vadászok várják a legtűrelmetlenebbül. Erősen reménykednek, hogy 8—10 nap alatt, ha az idő tovább is így tart, itt lesznek a hosszucsőrűek! A vadlábak már is érkeznek, a holdvilágos estéken hangos gágogással vonulnak el fent a magasban, jelezve, hogy jönnek utánuk a többiek is! De nehezen várják az erősen közelgő tavaszt a biciklisták is, akiknek a télen át talán eszükbe sem jutottak paripáik, de akik már egymás után küldöztetik azokat nem ugyan a trainerekhez, mint inkább a hozzáértő mesterekhez.

— **Nagy-Kálló villamos világítása.** Emelték már, hogy Nagy-Kállóban a villamos világítást óhajták berendeztetni oly módon, hogy a villamos áramot a nyiregyházi villamtelep szolgáltatná. Ez ügyben hétfőn délután értekezletet tartottak Nagy-Kálló vezérlo férfia, amely értekezleten jelen volt a nyiregyházi villamtelep képviselőjének Szohor Pál üzemvezető igazgató is. Az értekezlet, miután Nagy-Kállóban a közvilágítás csejajaira mintegy 120 lámpa, az országos tébolyda számára mintegy 150 lámpa volna szükséges, magánosoknál pedig mintegy 300 lámpa berendezése remélhető, megbízta a nyiregyházi villamvilágítási vállalat jelen volt képviselőjét, hogy ezen adatok alapján készítse el a berendezés tervét és azon ajánlatot, amelynek feltételei szerint a világítás berendezése esetén az áramot a vállalat a közvilágítás és a magánosok részére szolgáltatani hajlandó lenne. A villamvilágítási vállalat, illetve a Ganz és társa cég nyiregyházi építési irodája már dolgozik a tervekben és mint értesülünk, a nagy-kállóiak azon óhajátlanak teljesülése előtt, hogy utcaikat ők is villamos lámpákkal világítsák, épen séggel nem állanak leküzdhetlen akadályok.

— **Eljegyzések. Kis tatar Virág László** a Felső Szabolcsi tiszai ármentesítő társulat osztály mérnöke jegyet váltott Pili sí Pili sí Emma kisasszonnyal, nehái Pili sí Pili sí László kedves leányával. **Gálly Gyula** a nyiregyházi kir. adóhivatal tisztje a napok-váltott jegyet **Szopko Margit** kisasszonnyal Kassán.

— **Lefokozás.** Előző számunkban megemlékeztünk arról, hogy **Buday Barna** vármegyei szülőtte „Karikas Janos bácsi kalandjai” czimzen egy a népek szánt és a nép szája íze szerint megirt füzetet bocsátott közre, sőt mutatót is közöltünk belőle. Egyuttal azonban olyan következetes lefokozást követünk el a szerzővel, amelynek párja csak egy régi adomában található fel. Azt írjuk ugyanis róla, hogy az Országos Magyar Gazdasági Egyesületnek egyik tisztviselője, — holott titkárja; hogy a „Köztelek”-nek főmunkatársa; — holott társzerkesztője; hogy a „Független Újság”-nak segédszerkesztője, — holott szerkesztője. Sőt édes atyját is lefokoztuk, gazdatisztnek tevén meg, holott az őfelférőti uradalom igazgató-tisztartója. Mind-ezen tévedéseket ezenel helyreigazítjuk.

— **Meteor.** Hétfőn este 1,9 óra tájban szokatlanul fényes meteor jelent meg a nyugati égbolton. A magasból szinte függőlegesen zuhant lefele, mintha csak a tisztalóki határban esett volna le, ha addig el nem égett volna. A meteor egy nagyobb alma nagyságának látszott s a villamos ívlámpákéhoz hasonló kékes fehér fényt árasztott, tulvilágítva az első negyedben járó hold világosságát is. Az egész tűnemény mintegy 7—8 másodpercig tartott.

— **Furják a vármegyházát!** Hetek óta furják-laragják a vármegyházát — a villamosok. A belügyminiszter a villamos világításnak a vármegyházába bevezetésére vonatkozó határozatot jóváhagyván, a Ganz és társa cég nyiregyházi építési irodájának emberei munkához láttak s ugyancsak igye-

keznek vele, mert márczius 14-ig készen kell lenniök.

— **A jubileumi érem.** A király ötvenéves osztrák császári jubileuma alkalmából kiosztandó katonai érem ügyében már a temesvári hadtestparancsnokság is átírt a városzhoz, fölkerve a magisztrátust, hogy a katonai nyilvántartó hivatal adatai nyomán szedje jegyzékbe azon tartalékos vagy kiszolgált katonákat, akik az érem viselésére jogosultak.

— **Nyilvános köszönet és nyugtázás.** A helybeli nőegylet által február 22-én rendezett jelmezestély alkalmával a pénztárnál a következő felülfizetések történtek: Dr. Ferlicsa Kálmán, Keresztessy István 8—8 frt, Czukker Henrik, Klár Gusztáv, Léderec Ignác 6—6 frt, Tester Lajos 5 frt, Bencs László, Mikecz János, Groz L. H., Stern Emanuel 4—4 forint, br. Feilitzsch Berthold, Groák Ödön, Groák Lajos, Kertész István, Klár Andor, dr. Bodnár István 3—3 frt, Czukker Vilmos, Dobos Imre, Fojér Barna, dr. Kovács Elek, Kubassy Béla, Nádassy Dezső, Ruzsonyi Pál, dr. Prok Gyula 2—2 frt, Rochlitz N. 1 frt 50 kr, Csázik Péter, Juhász Etele, dr. Kemény N., Gara Alajos, Csepán János, Szezech Béla, Ferenczi Miksa, Hajós I., Novák Gyula, Szopko Alfréd, dr. Hoffmann Emil, Mikecz Dezső, Kovács Győző, dr. Paczauer Béla, dr. Flegmann Jenő, Flegmann Bertalan, dr. Rosenberg Emil, dr. Vietörins József 1—1 frt, és dr. Zinner Samu 50 krt. A szünidő alatt Kun Ármán egy táncrendért 10 frt, Silberstein Miksa két táncrendért 20 frtot fizetett. — Utólagosan jegyeiket beváltottak: Bleuer Sámuelné urnő 5 frtal és Weinberger Arthur ur 3 frtal. Összes felülfizetés volt 147 frt. A jótékonyok iránt tanúsított áldozatkészségükért fogadják a felülfizetők a *nőegyleti elnökség* szives és hálás köszönetét. — Ugyzintén hálás köszönetet nyilvánítja az elnökség a rendezőknek az izléses női táncrendekért, a „Nyiregyháza” szerkesztőségének az alkalmi lap szerkesztéséért és az alkalmi jótékony czéla való felajánlásáért, valamint Jöba Elek nyomdátulajdonos urnak a lap 200 példányban való ingyenes kinyomatásáért.

— **A gyilkos péklegény.** Nagy szenzációt keltett annak idején az a gyilkossági eset, a melyet a „Szabolcs vezérhez” czimzett koresmában Fried Samu pék legény követett el Groz Antal hentesen, a túlózott gárdájának egyik leghasznosabb és legidősebb tagján. Jelenteklen ok miatt összehalmozott a két izmos termelt ember, s miközben Groz az akadémikusok pék-legényt egy párszronyakon ültötte, ez utóbbi kivette tollkését s oly szerencsétlenül sújtott Groz felé, hogy az ziven találva, szó nélkül holtan rogyott össze. — A nyiregyházi kir. törvényszék az érdekes ügy végtargyalását hétfőre, február hó 28-ik napjára tűzte ki. A végtargyalás elnöke dr. **Dicsőfi Sándor**, szavazó bírák **Dudinszky Gyula** és **Kunfalvy István** törvényszéki bírák voltak. — A vádhatóságot dr. **Szikssay György** kir. alügyész képviselte, a vádlott védőjeül pedig dr. **Hoffmann Mór** ügyvéd neveztetett ki. — A vádlott tettét a legnagyobb részletességgel ismerte be, s azt vitatta, hogy Groz túlerejével szemben kényszerítve volt önvédkezésének a használt eszközét választani. — Azután a tanak hallgattattak ki, akik többé-kevésbé meg erősítették a vádlottnak az önvédlemre alapított védekezését. Az ügyben a kir. törvényszék ítéletet még nem hozott, mert a megidézett tanak közül kettő még nem jelent, akiknek kihallgatását pedig úgy a vád, mint a védelem annyira fontosnak jelentette ki, hogy újra megidézésük és a végtargyalás elnapolása iránt lettek egyező indítványt. A kir. törvényszék elfogadásával az indítványt, a tárgyalást elnapolta.

— **Üngyilkosság.** Molnár Gizella eselédleány a Búd-Szent Mihály mellett fekvő gr. Desseffy Aurél-féle birtokon ismeretlen okból felakasztotta magát. — Tettet még

idejekorán észrevették, s haldokolva bár, de még életben sikerült őt a kötélről levenni. Életben maradásához nincs remény.

— **Életut cselédleány.** Novák Mária cselédleány a Búd község melletti Kornis-féle tanán meggyűlölte az életét nagyon. — Alig volt 18 éves s már is arra a szomorú tapasztalatra jutott, hogy nem minden ember van ezen a világon boldogságra teremtve. Minthogy pedig ő nincs a kiválasztottak között, örömtelen életétől megvalni kívánt, s e hó 1-én megfelelő mennyiségű gyufatoldatot ivott. Nem lehetett megmenteni.

— **Pályázat erdősítési jutalmakra.** A földmivélségi miniszter az országos erdei alapból erdősítésekre a folyó évre 6 jutalmat és 6 elismerő jutalmat tűzött ki s e tárgyban a következő hirdményt bocsátotta ki: Az országos erdei alapból a magasabb hegysek fensikjainak, tetőinek és gerinceinek, vagy meredek oldalainak s közgazdasági érdekből erdősítéleg mivelendő oly területeknek beerdősítésére, melyeken hegyonlások, hó-, vagy kőgorgetegek megakadályozása, szelvények és vizek rombolásának, valamint a futóhomok továbbterjedésének megállítását az 1879. évi XXXI. t.-cz. 165. §-ában megjelölt erdősítés közgazdasági szempontból szükséges, a f. évre 6 jutalmat és 6 elismerő jutalmat tűzött ki és pedig: 2 elsőrendű nagy jutalmat egyenként 1000 koronára, 2 másodrendű nagy jutalmat egyenként 800 koronára, 2 harmadrendű nagy jutalmat egyenként 500 koronára. 2 elsőrendű elismerő jutalmat egyenként 400 koronára, 2 másodrendű elismerő jutalmat egyenként 200 koronára, 2 harmadrendű elismerő jutalmat egyenként 100 koronára. — Versenyezhetnek mindazon erdősítések, a melyek folyó évben *nem állami költség*re fogantatottak, még pedig a nagy jutalmakra: ha egy tagban legalább 25 (huszonöt) kat. holdra —, az elismerő jutalmakra pedig: ha egy vagy két tagban legalább 10 (tiz) kat. holdra terjednek. — Versenyezhetnek erdőbirtokosok, birtokos testületek, polgári, egyházi vagy urberes községek s illetve erdősítettek, kiknek költségén s illetve kiknek tanácsa szerint és felügyelete alatt az erdősítés tejesített, — feltéve, hogy a jutalom odaitelésének idejében azok a jutalmazott új erdőnek még birtokában vannak, illetve azt erdősítési minőségben kezelik s az erdősített területet a beerdősítés biztos sikerének elősegítése végett a folyó évtől, vagy az első munkálatoktól kezdve a jutalom odaitelésének idejéig állandóan gondozták s a versenyző területen talán pótlólag szükséges újabb erdősítési munkálatokat is évenként eszközölték s a létrejövő erdőnek az erdőtervény 2., illetőleg 4. §-a szerint való kezelése iránt intézkedtek. A jutalmak az 1902. évben szolgáltatnak ki s azok kétharmad része az erdősítés költségeit viselő erdőtulajdonos, egy harmad része pedig az erdősítést teljesítő erdősítést illeti. A jutalmakat az országos főerdőmester vagy helyettesének elnökelete alatt erdősítettek-ből alakított 5 tagu bizottság iteli oda, a beerdősülés s illetve a szükséges állab alakulás biztosításának megtörtént igazolása alapján a teljesített erdősítés közérdekű becseinek sorrendje és minősége szerint. — A bíráló bizottság ítéletének alapjául szolgálhatnak az illetékes közérdekű bizottságok s illetve a kir. erdőfőügyelőnek a versenyző erdősítések felett adott javaslatai és a bíráló bizottság részéről esleg tejesítendő helyi szemlék. Akik a kitűzött jutalmakra pályázni kívánnak, a folyó év tavaszán történő erdősítést, legkésőbb *f. évi július hó végéig*, a f. év őszén történő erdősítést pedig legkésőbb *folyó évi december hó 25-ig*, az erdősítés helyének, telekterületi számának, a terület nagyságának (kat. holdakban) az erdősítésre használt fannemnek, illetve fannemeknek s utóbbi esetben azok eiegyarányának pontos megjelölése mellett nálam jelentsek be. A pályázati felteletek meg nem tartása a versenyzőt való kizárást vonja maga után. Budapest, 1898.

január 28. *Földművelésügyi m. kir. miniszter.*
— Szabolcsvármegye kopár területei beerdősítésének kérdésével egyébiránt legközelebb kimerítően szándékozunk foglalkozni.

Apróságok a hétről.

A múlt pénteken délután tartott városi közgyűlésen a többek között szóba került a Nyiregyházi létesítendő villamos vasút dolga is. A kereskedelemügyi miniszter értesítette a várost, hogy a villamos vasutat építeni szándékozó hosszu és németes című részvénytársaság köréle meglátott megartott közigazgatási bejárás alapján felhívta a részvénytársaságot a részletes költségvetés elkészítésére és bemutatására és arra, hogy az ugynevezett „terület-használati” szerződés megkötése céljából a várossal lépjen érintkezésbe.

A tanács a miniszteri leiratra azt javasolta, hogy a képviselőtestület is küldjön ki a maga kebeléből három tagot a tanács kebeléből már kiküldött tisztviselőkhöz a czéggel kapcsolatba teendő tárgyalásokhoz. Mert hát hiába: több szem többet lát és messze kiható jelentőséggel bíró kérdések kerülnek megfontolásra.

A tanács javaslatát szó nélkül magáévá tette a közgyűlésnek csaknem minden tagja. Nem is tehettek egyebet, mert hiszen ma még nem lehet tudni, milyen kívánalmakkal és feltételekkel akar előállni a vállalkozó cég.

Nem ugy azonban Belfi Mihály. Neki mindenhez van szava, mert ő mindenhez ért. Nosza felállott most is és kifejtette, hogy neki a villamos vasút ellen semmi kifogása nincs. „Ha már repülni akarunk, hát repüljünk!” — jelentette ki a többek között. Aztán meg a Kossuth-utcai házak értéke is emelkedni fog. Hanem azt az egyet kiköti, hogy a város egy krajczart se adjon! Ha az a részvénytársaság bízik magában, építse fel a vasutat „a maga szakállára!”

Imigyen gondolkozik Belfi Mihály a villamos vasutról, amelyen ő is „repülni” akar, ha már muszáj!

*

Ugyancsak a közgyűlésen történt. Napirenden volt a tisztviselői nyugdíj szabályrendelet módosított átdolgozása. — Ehhez meg Mészáros János szónokolt. Illetékesnek érezte magát, léven penzionizálás levelhordó.

Fel is említette, hogy „Nálunk az államnál” is az történik, hogy a hivatalnokok fizetéséből bizonyos levonásokat eszközölnek a nyugdíj javára. Helyesnek találta tehát, hogy így történjenek az a városi tisztviselőknél is.

Aminek az ellenkezőjét ugyan senki sem akarta, hanem azért ugy Mészáros János, mint Míkecz József is, mikor szavazásra került a dolog a feletti, hogy az ekként megalkotott szabályrendelet elfogadtassék-e, vagy sem: hangos „Nem”-et kiáltották.

Természetesen csupán következetesség okáért.

Micsoda „ellenzék” lennének ők, ha egyszer is a többséggel együtt „igen”-nel szavaznának?

*

Mészáros János egyébként interpellált is. Hiszen ez is az ellenzék feladatához tartozik Interpelláló szándékát a gyűlés elején írásban jelentette be. „Tekintetes Polgár Mester Ur! A gyűlés végén interpellálok, Mészáros János m. k. képviselői tag”.

A gyűlés végén aztán interpellált is, kérdezve, hogy „Micsoda dolog az kérem aláson, hogy a Kossuth-utczán két ember jár házról-házra, az adóvégrehajtó, meg az embere, adóért ezekvállják az embereket, pedig még csak az első fertályban vagyunk.”

Az adóügyi tanácsos már ki is kereste a törvény paragrafusait, amelynek alapján a végrehajtások fogantatottatnak, hogy a törvényekben tájékozatlan városatyát felvi-

lágositva, az elnöklő polgármester azonban nem találta helyén valónak felnöttek ilyenképen való nyilvános és díjtalan oktatását, hanem megígérte, hogy ha a hivatalos eljárások által jogaiban sérve érzi magát az interpelláló úr, másnap, vagy bármikor a hivatalos órák alatt szívesen elintézi panaszát.

*

Egy toprongyos csavargónak kinéző kéregető állit be tegnap egy helybeli ügyvédi irodába. Arczának színe elárulta, hogy maradék nélkül él szeszcs italokkal. Ez alkalommal és teljesen elázott állapotban volt. Az ügyvéd első tekintetre észrevette rajta a pálinka elpalástolhatatlan hatását, s e miatt megbotrázkozását el nem hallgathatván, így szól a kellemetlen vendéghez:

Nézze, látom, hogy teljesen részeg. Adok a jövőre magának egy jó tanácsot. Ha azt akarja, hogy maga iránt szánalmat ébresszen, s kéregetésének eredménye legyen, hagyja a berugást a kéregetés-utánra.

Szívesen megfogadom a kegyes tanácsát, tekintetes ur, — mondja a csavargó, — de legyen nyugodt, be fogok én rugni azután is, amint befejeztem a körutamat.

Az ügyvéd ennyi arczátlan ezinizmuson még jobban felháborodik s erőlyesen rendreutasítván őt, 3 krajczár alamizsnát ad neki.

A csavargó kifelé menet félhalkan mormolja:

Hozzá teszek még egy krajczárt, és megiszom a korona alatt egy pohár rumot. Mégis jó volt ide jönnöm. Eddig csak komisz pálinkára telt. Hm! Nem bánám ha naponta kapnék ötven jó tanácsot s ugyanannyi három krajczárt!

Hát érdemes könyörületesnek lenni? Bizony nem.

Színház.

Mai számunkban utoljára referálunk Deák színtársulatának szerepléséről, mert midőn kedves olvasóink e sorokat átfuttják, a karácsony óta itt időző színészek már Beregszászon lesznek, hogy élvezhető előadásokkal megnyerjék az ottaniak jóakarátát, szeretetét. Segítse őket jószándékuk kivételével a színészek istene, kísérje működésüket melegebb érdeklődés mint nálunk, megérdemlik.

24-én, esütörtökön a Kis molnármet játszották, természetesen kis közönség előtt. Az előadás kifogástalan volt, szórványosan a taps is megszólalt, sőt Tarnai Leonát mesterkelt „Palotás” tánczért még ki is hívta a könnyen lelkesülő fiatalság egynehányszor a lámpák elé. Szalóki Dezső mint Gerster Florián és Deák Péter mint Bieski András frissen tartották a közönség derűltségét mindvégig. Tarnai Leona fejedelm, Zoltán Ilonka (gyöngékedése daczára) Czeleszta és Árkosiné fejedelmő kedvesen alakítottak szerepeikben. — B. Szabó József mint Oláh Péter határos éneke után kapott egynehány hogylvolt.

25-én Szalóki Dezső jutalomjátékául: A tót legény Amerikában került előadásra. Szalóki olyan szimpátiás fiú, olyan jóízűsű Naturbursch, hogy jutalomjátékára méltán elvárhatta azt a szép számu intelligens közönséget, mely ezen a pénteki előadáson megjelent. A bohózat kevés értékét még parira sem tudták emelni a szereplők, mert a nehezen elért jóhatást teljesen ruinalta a negyedik felvonás markans izléstelensége a chicagói rendőrség előtti burleszk okvetlenkedés. — A jutalmazott Szalóki (Papanek Dani) és Szabó József (Vadas empresszárió) jól forgatták magukat, de Fodor és Barabás a rendőrök jelmezében alig érték valamit. Kómley Gyula (Mandelblüh Áron) egy elvástagított játszott alakját, hogy elismerésre, kivált a negyedik felvonásban, nem tarthat igényt.

Zoltán Ilona élénk ováció központja lett. Kedves magyar tánczért, melyet fess huszárhadnagyai köszöntében meg kellett ismételnie.

Tarnai Leona ügyesen élénken mozgott felvett „Mókus” nevének megfelelően, kupléért kapott egy csomó tapsot.

Szombaton Kukta kisasszony. Ujdonság — itt először. A színlap konvencionális figyelmeztetése ugy látszik vonzó hatással volt a közönségre mert szépen megtelt a színház. A czimszerepben Tarnai Leona játszott, rajta kívül meg az Árkosiné „Liánója” érdemli meg a dícséretet. A férfiak közül Kómley „Krisztoforó” hatásosan mutatta be színes játékát s ezzel a maga részére nyerte meg az elismerés helyeslő tapsait és dícséző megjegyzése. Szabó, Németh, szalóki tisztában voltak szerepeikkel. Nagy Mari „Miss O. Neyl” egy arczot sem hagyott nevetés nélkül komikus szerepében.

Vasárnap délután ujra „A kukta kisasszony” került elő kis közönség előtt, zajos hatás mellett; este a „Két Kohn” című énekes bohózat, mely értékéhez képest kis közönséget gyűjtött össze. — A szereplők együtt és összesen jobb darabhoz méltó igyekezetet fejtettek ki, honorárium fejében a karzat riadó tetszészaja töltötte be a színházat.

Hétfőn. A tékozló. Az előadás háza jövedelme a karszemélyzet megjutalmazására fordítottat, volna, ha az omniúsz „volna” ott nem lett volna. Krémer, Németh, és Szabó József teljes elismerés mellett játszókat sőt Deák is kapott egy kevéssé tapsot „természethű” Bálincjáért.

Kedden. Dobó Katicza, Tóth Kálmán történelmi népszínműve, a direktor jutalomjátékaként és búcsuzóul. Utoljára is kevesen voltak jelen a pazarul kivilágított színházban. A szereplők konzsz felépítkezés teljes igyekezettel mozogtak. Krémer az általános elismerésen felül is megérdemelte Balassjáért a dícséretet.

CSARNOK.

Nem tudok szeretni.

Irta: Pátrány.

Alig pár hete, hogy az ezredhez kerültem, máris unalmas lett a nagy ódon város, melynek házai akár a farkasoktól kerülgetett juhok félve szorultak egymáshoz.

Igazán különös város ez a S... Mikor áttételetem magam a hetvenhatosokhoz, erősen hittem, hogy ebben a régi fészékben csendes tartózkodási helyre találok, melyben nyugodtan éledegéhetek és szürke egyformaságokban majd észre sem veszem az évek mulását. C-alodtam.

A ragyogó, fényes Bécs után mintha kriptába jutottam volna. Mellemre nehezedett, fojtogatott ez a nagy elhagyatottság. A vig társas élet után minden átmenet nélkül az egyedüllet elviselhetetlen kezdett lenni. Ezért örömmel fogadtam mikor egy napon Zauerbrunn főhadnagy értésemre adta, hogy az alvezredesek estélyt adnak.

Sokan voltak az estélyen, nem is gondoltam, hogy azoknak a mord kópalotáknak ilyen remek szép lakói is vannak mint a j-lenvolt lányok. Erdeklődve szemléltem a szép arczokat és átengedtem magam kedvezet szokásomnak analizálva az arczvonásokait igyekeztem megismerni a szép testekben lakozó lelkeket.

Csalhatatlan arczismerőnek tartottam magam.

Ha megfigyeltem egy beszélő ember arczjátékát, szeme meg-meg villanását, hangja zengését, biztosan megtudtam határozni a megfigyelt temperamentumát, karakterét.

Különös előszeretettel az asszonyok tanulmányozásával foglalkoztam s mivel az ég nagyon szép kül-övel volt meg, legközelebb a megjelenésem okozta hatásból megismerhettem a velem szemben álló asszonyt vagy l-ány egész belső világát.

Az igazat megvallva nem tudtam becsülni a női. Hiszen napról-napra tapasztal-

hattam gyöngeségüket. — A bajtársak „glücklicher Kerl”-nek tituláltak engem az Adonis hadnagyot, én pedig napról-napra megátkoztam szépségemet, amely megmérgezte egész életemet.

Velem minden asszony mint ellenséggel beszélt először és viselkedésével mintegy provokálta, hogy mint ellenség lépek fel én is ellene, hogy a vég nyomorult egyformaságban mindig az én győzelmem legyen.

Meguntam, megudorodtam az érzei szerelemtől. Szerettem volna megismerni, kerestem az ideális, a magasabb szerelmet, ahol a lélek beszél a lelekkel és háttérbe vonul az állat, a test. De keresésem eredménytelen volt, Nem ismerhettem meg azt a magasztos, isteni érzést, mert ha éreztem is ébredését, elröppent tőlem mihelyt megvilant ideálom szemében a szerelm tűze, melynek fényénél tisztán láttam hogy újra anyag lesz velem szemben és vágy, alacsony, kielégítést kereső vágy.

Szerencsétlennek éreztem magam és féltem hogy soha sem fogom megismerni azt a bűbajos világot, a hol az igazi szerelm el, a mely világnak létezését sejtettem, éreztem, tudtam s a melyből száműzve voltam mielőtt oda beléphettem volna.

Irgyeltem képzeletem szellem alakjainak, szerelmét irigyeltem a csillagok szerelmét.

Az ismerkedő, mulató estélyezők közt nagyon sok szép lány volt, többnyire magas karcsu alakok len szőke hajjal, kék szemekkel a mi a iák germán típusára vall.

Egy másuttan megismerkedtem velük és igen kejelemlenül érintett, hogy nem sokára egész leányosport központjává lettem és a leányserég mint eddig is, mindig és mindenhol, ha nők közé jutottam, megtartva bár az új ismerőssel szemben előírt feszes társalgási módot, élvezni jelenlételemet és a szemek gyönyörködve szegződnek rám. Meghajoltam a végzet előtt és azzal a nyomasztó érzéssel, mely női társaságban mindig elfogott, igyekeztem mulatlatni gyönyörű bordüromet és ez sikerült is, mert a német nyelvet már Bécsben magamévá tettem és a hallgatóság sok jóakarattal fordította minden szavamot.

A Wien-árok betöméséről beszéltem, melyet egész Bécs érdeklődéssel várt s e közben firkászó pillantásokkal kémleltem a rám figyelők arczeit. Ezre vettem, hogy a legtöbben nem is tudják, miről beszélek, csak arczomra meresztelt szemekkel állnak mellettem, vagy előre hajolva, hangomat figyelik a nélkül, hogy szavaim jelentőségét igyekeznének felfogni.

Egyszerre hideg pillantással találkozott tekintetem. — Nagyon intelligens, szellemes arcú leánykára néztem, a ki összeszorított ajkakkal állt társnői között és láthatólag mulatott azok elragadottságán.

Tiszteletteljesen néztem a kedves szőke leányra, a kire külsőn semmiféle hatással nem volt s a ki úgy látszott, nagyon banális ficzkónak tartott, hogy ily témával tartottam a kört. Mernőki előadás fiatal leányoknak, igazán különösen hangzik, de mikor világeletemben sem igyekeztem megválasztani a társalgás tárgyát, hozzá szokva ahoz, hogy a mit én beszélek, az mindig érdekes s az előadásom kedves, szellemes. Szinte zavarba hoztak ezek az elfogulatlanul néző szemek.

Midőn ismét ránéztem, mintegy hozzá beszélve, kedvetlenül fordította el fejét s többé nem is nézett reám.

A szívem nagyot dobbant. Ő volna az igazi? A régen kerestett.

Felkerestem a kis hideg szentet később. A gardedámja mellé húzódott, a regements-artzl öreg felesége mellé.

Nagyon lanyarul fogadott és szavaimat unottan hallgatta. — Midőn az estély végén kértem az engedelmét, hogy náluk tiszteletet tessesem, kedvezőtlenül intett fejével beleegyezésleg.

Kerdezőködtem a főhadnagytól a leány felől. Hamiskásan mosolygott rám. Aztán

elmondta, hogy a szőke apróságot Herlin Adriának hívják; árva, az apja ezredes volt és jócskán hagyott rá, és hogy a kis leány nagyon veszedelmes portéka, aki egy hetven éves vén asszony fejével gondolkodik és szíve egyáltalán nincs, ha lenne, a sok utána bomló fiu közül már biztosan megtalálta volna máj valamelyik.

Titkos meglepődéssel hallgattam az információt. Ő az igazi . . . Adria . . . Adria.

Másnap elmentem hozzájuk. Az északi várkerület egyik mohos kolosszusában laktak. Amit még soha sem éreztem, nemi elfogultsággal léptem át a küszöböt.

Jól fogadtak. Nem győztem eléggé csodálni a kis Adria szellemtől szípkorkázó előadásait és szatirikus megjegyzéseit. Beszelünk fűről-fűről, egyszerre módját ejtettem és megkérdeztem tőle, hogy mit tart felőlem; habozás nélkül válaszolt:

— Ön szép férfi és szépségével arányban áll önhihtsége, ami különben nálunk nőknél is meg van.

Meglepett a kicsi egyenessége.

Mindennapos lettem az öreg házban, éreztem, hogy Adria veszt bizalmatlanságából és végtelenül jól esett látnom, hogy szépségem nem imponál neki.

Egy délután magában találtam.

Leültem mellé a pamlagra s amint a megindult diskurzus közt ráncztem, pillantásunk találkozott, mire ő mélyen elpirult és fejét lehajtott.

Mire újra szemem közé nézett, arca ki volt gyulva; a hideg, okos Adriából nem maradt semmi, hanem helyette ott volt a szerelmes nő, amitől futottam, menekültem, mert megmérgezett lelkem iszonyodott tőle.

Kábult fölvel léptem az utcára, összeröve, mint alkü súlyos csapás ért, utalattal eltelve magam iránt.

Szemeim elől szétfoszott az a bűbajos látomány, mely napok óta kísértett. Nem láttam már a szerető nőt, aki lelkével ölel, karjával taszít, aki szeret, de azt nem mutatja.

A „Bessenyei kör” alapszabályai.

(Vége.)

IX.

1. Igazgató-választmány.

63. §. Az egész kör érdekei, s tanácskozást szükségő folyóügyek elintézésére, a szakválasztmányok által képviselt ügyágak érdekeinek összeegyeztetésére az igazgató-választmány van hivatva.

64. Ehhez képest hatáskörébe tartoznak:

a) az egylet céljaira esetről-esetre, szükséges helyiségről való gondoskodás;

b) rendes-, ideiglenes- és családtagok főlvétele, esetleg kizárása;

c) meghatározás a szakbizottmányok véleményés javaslatára alapján a nyilvános előadások tartásának idejét, azok célját; megállapítja a vendégek ellenében az esetleges belépő díjakat;

d) a szakkörökre vágó ügyeket az egyes szakválasztmányokhoz utasítja.

e) tárgyalja a pénztárnok jelentését, s megvizsgálja a pénztárt.

f) utasítja az ügyészt a hátralékos tagdíjak behajtására;

g) tárgyalja a kör rendes költség-előirányzatát;

h) elnöke bir az utalványozás jogával.

i) jegyőzje a kör titkárra, vagy segédtitkárra.

k) tagjainak száma 30, kiket a közgyűlés szótöbbséggel választ.

l) a kör vezértisztviselői hivatalból tagjai az igazgató választmányoknak;

m) megállapítja a közgyűlés napját.

Érvényes határozathozatalhoz az elnökön kívül 6 tag jelenléte szükséges. Határozatait szótöbbséggel hozza. — Szavazategyenlőség esetén az elnök szavazata dönt.

X.

A közgyűlés.

65. §. Minden évben egy rendes közgyűlés tartandó, lehetőleg az év elején. A rendkívüli közgyűlés összehívásának eseteit, idejét a 28-ik §. határozza meg.

66. §. A közgyűlés működési köre:

a) megválasztja a kör összes tisztviselőit,

b) az igazgató-választmány előterjesztésére megállapítja a költségelőirányzatot,

c) az igazgató-választmány vagy szakválasztmányok, az elnök vagy a kör egyes tagjai által tett indítványok fölött határoz. Az indítványok a tárgyalást megelőzőleg 24 órával előbb írásban adandók át az elnöknek,

d) megállapítja a kör alapszabályait, s határoz azok megváltoztatása fölött,

e) intézkedik mindazon ügyekben, melyek a tisztviselők vagy szakválasztmányok hatáskörébe nem utalnak,

f) határoz a kör feloszlása iránt.

67. §. Minden tárgyalás alatt levő ügyben, a megjelent tagok számára való tekintet nélkül, szótöbbséggel határoz.

XI.

A kör feloszlása.

68. §. Ha a kör tagjai számában beállott rendkívüli csökkenés, vagy az egyesületi szellem szükségessé tesz az igazgató-választmány javaslata folytán a kör feloszlásának kérdése vétetik közgyűlési tárgyalás alá.

Ennek a közgyűlést 14 nappal megelőzőleg kihoesított meghívóban világosan ki kell fejeztetnie. A feloszlás tényleg kimondatik, ha a közgyűlésen jelenlevő tagok kétharmada azt elhatározza.

69. §. A kör feloszlása esetében a kör vagyona csak közművelődési célra fordítható.

70. §. A feloszlást, s ez esetben a vagyona hovaforítását megelőző közgyűlési határozatot végrehajtás előtt a m. kir. belügy-miniszterhez kell felterjesztetni.

71. Az esetben, ha az alapszabályokban meghatározott cézt és eljárást, illetőleg a kör hatáskörét meg nem tartja, a kir. kormány által, amennyiben további működésének folytatása az állam, vagy az egyleti tagok vagyoni érdekét veszélyeztetné, haladéktalanul felfüggesztetik. — A felfüggesztés után elrendelendő szabályos vizsgálat eredményéhez képest végleg fel is olaszlatik, vagy esetleg az alapszabályok legpontosabb megtartására különben való feloszlatás terhe alatt köteleztetik.

Közönség köréből. *)

Válasz az ipartestület elnökének.

A „Nyiregyhaza” múlt heti számában, e rovatban, egy pár megjegyzes tétel, az ipartestület által f. évi január 29-én megtartott bal jövedelmének elszámolására vonatkozólag, aminek célját még a rossz akarat sem magyarázhatta egyébre annál, hogy a testületi vezetőségől világosabb, érthetőbb elszámolás várható arra nézve, hogy az a 207 frt 61 kr. mely az elszámolásban kiadás-ként van feltüntetve, mire fordítottat.

S ha a felvilágosítás ily értejemben adatik meg a testületi elnökség részéről, nemcsak a cikk alá írott „érdeklődő”-t, de igen sok érdeklődőt megnyugtathatott volna; mert legyen róla meggyőződve az ipartestületi elnökség, hogy nemcsak azok között, akik a kérdéses bálon részt nem vettek, ha-

*) Az e rovat alatt közöltékért a felelősség a beküldőt illeti. Szerk.

nem még az ott jelen voltak között is elég sok van, aki sokalja ezt a 207 frt 61 kr kiadást.

A testület elnöke azonban a helyett, hogy erre tárgyilagos felvilágosítást adott volna, a „Nyirvidék” mult vasárnapi számában minden másról beszél, csak a tárgyról nem.

Előhozta, hogy ő „a városban köztisztelben álló férfi”; hát ez mind igen szép dolog, de egyáltalában nem tartozik a tárgyra, meg aztán az ilyesmik *akkor ér valamit, ha ezt mások mondják az emberről*, nem pedig akkor, ha arról maga ez ember állít ki *sajátkezűleg aláírott bizonyítványt*, mint ahogy ezt a testületi elnök ur tette válaszában, mert ilyenkor akaratlanul is eszébe jut az embereknek az a bizonyos közmondás, mely körülírja, hogy *milyen az öndicséret*.

Előhozta továbbá, hogy a testületi ügyeket a választmány intézi, ő, az elnök csak végrehajtja, s hogy „a bevételeket és kiadásokat” a választmány* egyetemben a számvévőszékkel (?) állapítja meg.

Hát bizony ez csak annál furesább, hogy annyi sok intéző közt nem akadt egy sem, aki — amikor megállapították a kiadást, — felvetette volna azt az ártatlan, de igen természetes kérdést, hogy mi lesz akkor, ha a bevétel véletlenül jóval kisebb lesz a kiadásnál, ki fogja a hiányt pótolni, talán csak nem a testület? s nem akadt egy sem, aki úgy igyekezett volna a kiadásokat „megállapítani”, hogy jusson is — „ingyen borra,” — de maradjon is a testületnek, több mint amennyi tényleg maradt. Mert bizony abból a 236 frt 20 kr. bevételből több is maradhott volna, annál a 28 frt 59 krajczárnál, amire tudvalevőleg nagyobb szükség lett volna a testületnek, mint az — ingyen borra.

Amint a testületi elnök ur válaszából kivethető, rosszul esett neki az, hogy „érdeklődő” rossz gazdakodásnak nevezte a bál rendezése körüli eljárását. — Jól van! Békesség kedvéért módosítsunk a kifejezésen, mondjuk, hogy nem rossz, de patriarchális gazdakodás. Ennél jobb kifejezést már még a testületi elnök ur sem adhat.

Avagy nem patriarchális állapot az, amikor egy testület — mely nyakig adós — pentzára javára bált rendez és 470 liter bort vesz, hogy azt ingyen elfogyasztassa: nem patriarchális állapot az, hogy a bál előtt már napokkal borkóstolgatni jár a báli rendezőség, a testület hivatalos helyiségébe, s mikor, dacára annak, hogy „ingyen bor” volt, mégis megmarad bál után vagy 100 liter belőle, (ami megint nem annak a jele, hogy kevés volt), amelyre aztán, a bál jó sikerén felbuzdulva rendezőség megint napokig jár rá, míg „megállapítja” azt, hogy a maradék bor adassék el: — s nem patriarchális állapot az, hogy ezt a maradék bort a testület jegyzője veszi meg, — de azért a báli elszámolásban szó sincs a maradék borból befolyt *vételbírról*: — s nem patriarchális állapot végül az, hogy az így kötött üzlet öröme rögtönzött áldomás közben a jegyzőt, — akinek mandátuma lejárt s emiatt új pályázatot kellett volna kiírdetni, — annélkül, hogy az érdeklét testületi tagokkal *szabályszerűleg, tárgysorozatba felvett jegyzőválasztás közöltetett volna*, — a jegyzőt újból megválasztottnak mondják ki! — Bizony-bizony, mégis csak boldog, patriarchális állapot ez.

Érdeklődő.

Különfélék.

Mareoráma. A párisi, 1900-iki világiállítás egyik clou-ja a mareoráma lesz, mely a családias híven mutat be egy tengeri utazást. Egy óriási gőzhajóra száll föl a közönség. A gőzös lomhán lebeg a hullámokon, Marseille látképe terül el a meglepett közönség előtt s a gőzös a marseillei kikötőből indul el tengeri útjára. Változatos képek, gyönyörű

vidékek táurlnak a földézetet összegyűlt utasok szemé elé. Tanger, Algeria, Velence, Szmirna, Alexandria. Utközben egyszerre nagy vihar keletkezik. Bőnőből az orkán, a tenger óriási hullámokat vet és a gőzös majdnem féloldalra fordulva, süllyedni kezd. De a vihar még idejében elveszti mérgét és a gőzös tovább halad Konstantinápolyig, melynek gyönyörű látképe mindenkit elragad. Ezalatt senki nem veszi észre, hogy a gőzös voltaképpen meg sem mozdult a helyéből, csak a képek változtak. Ez a mareoráma lesz egyik legérdekesebb látványa a világiállitásnak.

Miért zöld a Nilus vize? Erre a kérdésre válaszol a „Le Tour du Monde” egyik közleménye. Minden évben június utolsó hetében Kairónál a Nilus vize sötétzöld színűvé változik át; annak a jele ez, hogy a víz alacsony állása megszűnik és újabb hullámzások emelik. A vizet mikroszkopikus paránylányek festik meg, amelyek Wadi Halfa felett a Nilus kiöntései folytán keletkezett álló vizekben fejlődnek és szaporodnak. Mikor aztán a folyam ismét emelkedni kezd és egyesül a paránylányektől hemzsgő töcskakkal, akkor az iszapvegetáció mesés tömegekben a folyamba ér és annak folyásával halad lefelé. A zöld tömeg eleinte a víz felületén marad, a vizeseknek azonban úgy felkavarodik, hogy a paránylányek a víz minden rétegében eloszlanak. A zöld ázalagok tömege oly nagy, hogy a mult évben például Kelabschehtől egész Kairóig, 900 kilométernyi hosszúságban teljesen zöldre volt festve a Nilus vize. Ez a zöld tömeg júniusban indul meg Wadi Halfanál és két hét alatt Kairóig ér, innen már gyorsabban halad lefelé. A zöld Nilusnak különben íható vizéből nem egészen kellemes illat árad el, ami az elpusztult ázalagok tömegétől ered.

A kinematograph csalódja. A kinematographnak rengeteg sok rokona született az idők folyamán. Természetesen mindenikben van több-kevesebb eltérés az eredetétől, ami akárhányánl csupán szabadalmi okokból történt, mivel tökéletesíteni nem tudott rajta a föltaláló. Egy tudományos szaklap összeállította ezeknek a kinematograph-féléknek a névsorát. Ime: Kinegraph, Kinetograph, Kinematograph, Kinematolerm, Kinetoskop, Kineoptoskop, Kineoptikon, Kinematoskop, Kinebleposkop, Kinegraphoskop, Kinevivograph, Kinsetograph, Photokinematograph, Photoskop, Phototrop, Mutoskop, Motograph, Movendoskop, Mouvem-ntoskop, Animatoskop, Theatograph, Viagraph, Vitatoskop, Vitaphotoskop, Virooskop, Ciroscop, Kathoskop, Magnoskop, Mutoskop, Phonedoskop, Aerialgraphoskop, Stereoptikon, Luminograph, Zoograph, Biograph, Heliograph, Velograph, Rollograph, Kinestereograph, Badi-zograph, Helicengraph, Pantograph, Panoramograph, Pantobiograph, Pantomimograph, Chronophotograph, Photochronograph, Scenamatograph, Pictorialograph. Ez azonban még nem teljes lista. Kimaradhatott belőle ahány és a fölsoroltak között is sok olyan név van már, amelyet több különféle találmány visel.

Ügyes fogás. A párisi titkos rendőrség egyik felügyelője igazán élelmes módon fogta el a napokban Lambinet alias Legraineux Györgyöt, a hírhedt betörőt, akit a párisi rendőrség már régóta keresett. A detektív-felügyelő megpillantotta Lambinet-t egy kávéházban, de minthogy tudta, hogy az fel van fegyverkezve s kitélik tőle, hogy lelővi azt, aki le akarja tartóztatni, ügyes eszelt eszelt ki. Bement a kávéháza és leült egy asztal mellé, ahonnan jól láthatta Kambinet-t s levélpapirotra leírta a következőket:

„Minthogy egyedül egymagam nem tudom letartóztatni Lambinet-t, aki ellen elfogatási parancs van a zsebemben, el fogom lopni a pénztárczáját, hogy ő tartóztatasson le engem és elkísérjen a rendőrségre. — Kérem az őrség parancsnokát, hogy ha e

sorokat olvassa, segítsen nekem Lambinet-t ártalmatlanná tenni, úgy hogy ő ne tehesen kárt senkiben.

Ezt a levelet beletette tárczájába és mikor Lambinet eltávozott a kávéházból utána ment s az utcán, lehetőleg ügyetlenül, kilopta a pénztárczáját. Lambinet észrevette a manipulációt, megragadta a rendőrgyűnkőt s tolvajt kiáltott. — A rendőrszem jött s bevonult az őrszobába. A rendőrgyűnkőt, mint zsebtolvajt kikutatták és elolvasták a levelet is, amit írt. Nagyon bámult a veszedelmes Lambinet, amikor a rendőrök hirtelen megrohanták smielőtít védekezhetett volna összekötötték és átszállították a „Depot”-ba.

A kínai konyha. A kínai konyháról általában a hit, hogy nagyon kevésbé változatos. Hogy ez a hit téves, újabbban egy német író bizonyítja be, aki hosszabb idei ottléte alatt behatóan tanulmányozta a konyhát is. „Nagyon változatos, sőt bizonyos mértékben élvezhető is volna a kínaiak konyhája — így ír — ha nem használnának mindenhez olyan átkozottul sok ricinusolajat. A főleletük a rizs, amelyet minden rang és korbel ember minden alkalommal asztalára tesz. A hal vagy hus, a mit főznek, az csak járulék a rizshez. A kínai mindent megeszik, ami zöld. Burgonya, kelkáposzta, saláta, bab, zöldborsót stb.

Az áruló körmök. Az állítják, hogy hosszú, sima körmök a költőknek van, és néha a rest embereknek. A nyugodt s hü embereknek okvetlen erős, lapos, de hosszú körmük van, míg a durva emberek körme rendszeren rövid és lapos. A nagyon világos színű körmök nagy bátorságot jeleznek. Kemény, törékeny körmök a mérges, dühre hajló embereknek van.

Több a nő, mint a férfi — Oroszországban is. Az orosz birodalom 100 férfira átlag 102 nő jut. Ez azonban csak az európai Oroszországban van így, a birodalom ázsiai részében az arány egészen más. Kaukázusban és Turkesztánban éveken át tizedelte a háboru a férfiakat és mégis többségben vannak. Kaukázusban 100 férfira jut 89 asszony, Turkesztánban pedig csak 83.

Piaczi árak.

— Márczius 2. —

Buza	12.—	12.10.
Rozs	8.—	8.10.
Árpa	6.80	7.—
Zab	6.60	8.—
Tengeri	5.10	5.20.

Boltbéri és üveg-üzlet átadási hirdetmény.

Nagy élénk népforgalmu helyen, a piacz közepén, a **Gredig Jeremiás** úr féle ház alatt levő, jelenben **Éles Lajos** úr által birt **bolt**, tágas mellékhelyiségeivel; valamint a róm. kath. iskolaszék tulajdonát képező házban ez idő szerint **Hibján Ferencz** által **hasznalt bolt**, mellék és tágas pinczehelyiségeivel magában, vagy az **üveg- és porcellán** árúkkal együtt kibírelhető, illetve **előnyös feltételek mellett átvehető.** Tudakozódhatni mindkét helyiség iránt **Hibján Ferencz** üveg- és porcellán-üzletében. (95-?-3)

